

LÁZÁR BENCE ANDRÁS

Promissio

Most hamarabb jöttek a varjak,
megjöttek és elvittek mindent
mondom újra: mindent, mindent,
ami belőled én lehettem volna,

ami belőlem te lehettél volna,
a sárga és barna, a barna és sárga
fákat a folyóparton sorban,
a bicikliseket a körúton a lámpafénybe
bújva, a reggeleket és a délutánokat,
a délutánokat kéz a kézben,
az egyszerű álmokat pontos napsütésben,

most hamarabb jöttek,
megjöttek és elvittek mindent.

*

De hunyd be a szemed
és majd én álmodok neked:

sárga és barna, barna és sárga
fákat a folyóparton sorban,
bicikliseket a körúton a lámpafénybe
bújva, reggeleket és délutánokat,
délutánokat kéz a kézben,

életet egy pontos napsütésben.

Csak hunyd be a szemed,
és majd én álmodok neked.

*

Puha paplant, meleg ágyat,
otthont és fényes ünnepet,
fázós őszi éjszakákon lassú vágyat,

mindent, amit csak lehet,
és vedd le most a ruhádat,
takarózz be, mintha semmi se bánthat,
hunyd be a szemed, és hidd
el, hogy majd én, majd én leszek,

aki álmodik neked és higgyél
a varjaknak, hogy megjöttek és már mennek is,
hogy elvitték és már hozzák is sárga és barna,
barna és sárga csőrükben a csodákat.

Eucharisztia

1.

Mit mondhatnék még rólad, emlékszem
ültünk ott a nagy fa alatt, fényes délután volt,
árva péntek, és szőke fűrtjeidben, szőke örvényben
égték, lángoltak végig, sorban, mint halak
a folyóban, mint vadludak szürke porhomokban,
mint őszi esték egy könnyű csókban, égték,
lángoltak végig sorban ,

(mintha minden mindegy volna, mintha
mindegy volna, mintha minden csak annyi,
csak is annyi volna: futni tébolyult nyáron át,
futni, rohanni vénülő fákon át)

égték, lángoltak végig sorban a klinikák.

2.

Mert újra az árva péntek, mert újra, mert
újra az árva péntek, hogy ültem ott a nagy
fa alatt, fényes délután volt, és a golgotán
ha volna, a golgotán végig, ha nem kétezer
évről szólna, messiásról, mert eljön, mert
el fog jönni, mert eljött, barna, sárga, sárga
és barna tűzben égték a klinikák.

És fényes íriszedben a fekete pettyeket,
csak elfeledni, elfeledni, mintha nem volna
más csak ez, elfeledni és nem gondolni rá,
úgy volna jó. De egy nappali és két széles ablak,
hogy egyszer lehetnél te is az, azt hiszem ez
jutott eszembe aznap.

3.

Mert újra az árva péntek és a golgotán,
ha volna, a golgotán végig, ha nem kétezer
évről szólna, messiásról, mert eljön, mert
elfog jönni, mert eljött, ott állnék ablakodnál
és várnék, várnék hosszú téli éjszakákon át,
hogy majd egyszer újra ősz lesz vagy tavasz,
és elfelejtjük, kik kopogtak akkor ajtónk előtt,
alatt. Mert újra az árva péntek és a golgotán,
ha volna, a golgotán végig, ha nem
kétezer évről szólna.

4.

Mit mondhatnék még rólad,
egy nappali, két széles ablak
és egy ócska mondat, hogy
béke van, és igen, és igen
mi is lehattünk volna az, ez jutott
nekem és neked is eszedbe aznap.

De íriszedben a fekete pettyeket csak
elfeledni, csak elfeledni volna jó,
de szőke fürtjeidben, szőke örvényben
égnek, lángolnak végig, sorban, mint halak
a folyóban, mint vadludak szürke porhomokban,
mint őszi esték egy könnyű csókban, égtek,
lángoltak végig sorban, mintha minden
mindegy volna, mintha mindegy volna, mintha
minden csak annyi, csak is annyi volna: futni tébolyult
nyáron át, futni, rohanni vénülő fákon át,

égtek, lángoltak végig sorban a klinikák.